No. 39. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 31 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— Een groot gedeelte der kolommen van de londensche dagbladen is gevuld met de bijzonderheden van de godsdienstige plegtigheden in de verschillende kerspelen der hoofdstad, jl. woensdag gevierd. De *Times* wijdt 12 kolommen aan deze bijzonderheden. Hij geeft een kort verslag van den tekst der leerredenen in al de kerken en bedehuizen der hoofdstad gehouden.

— Volgens den *Armagh Guardian* zijn in den omtrek van Armagh reeds nieuwe aardappelen gegeten, die op den 6. Januarij gepoot, voldoende van smaak en vrij van ziekte waren.

— De Iersche dagbladen berigten dat de sterfte, die in het begin van de maand in het graafschap Cork een weinig was afgenomen, thans weêr met nieuwe hevigheid begint te woeden. In de afgeloopen week zijn 171 personen in het werkhuis te dier plaatse overleden.

— Onlangs heeft de storm te Londen groote verwoestingen onder de glasruiten aangerigt. In het paleis van Buckingham zijn vele duizenden, welligt ter waarde van *duizend guldens*, in de parlementsgebouwen 7000 glazen gebroken, om niet van de tallooze kleinere verwoestingen te spreken. De glazenmakers kunnen de menigte herstellingen naauwelijks afdoen, waarover zij zich natuurlijk niet beklagen.

— Het getal landverhuizers, 't welk in het vorige jaar in de Vereenigde Staten is aangekomen, beloopt 158,648, waarvan er met 340 schepen 52,325 in de haven van New-York aankwamen. In dit jaar verwacht men, dat het getal ten minste eens zoo groot zal zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 26. Maart. Heden heeft de plegtige begravenis van de actrice mej. *Mars* plaats gehad. Meer dan 100,000 menschen waren op de been, om die begrafenis bij te wonen.

BELGIE.

— Een Belgische geleerde, de heer *Maindee*, heeft een eenvoudig middel ontdekt, om den waren dood van schijndood te onderscheiden. Het bestaat in het aanbrengen op eene bepaalde plek van eene inbranding van den tweeden graad. Wanneer er leven is, ontstaat er eene blaar, zelfs wanneer alle gevoel verdoofd is Is de dood werkelijk daar; dan heeft dit nimmer plaats.

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, den 25. Maart. Gelijk elders, zoo heeft ook hier ter stede het besluit des ministers van financiën, omtrent de verminkte stukken van onderdeelen der zeeuwsche rijksdaalders en van oude schellingen en zesthalven, koers hebbende tegen 25 cents, door de menigvuldige belemmeringen en onaangenaamheden, waartoe het in den geldsomloop aanleiding geeft, een algemeen misnoegen verwekt. Met genoegen verneemt men daarom, dat, in den loop dezer week, ten verzoeke van eenen der ingezetenen dezer stad, ten gevolge van voorafgaande weigering ten kantore van den heer ontvanger der directe belastingen, om het voor de grondbelasting verschuldigde bedrag in de aangebodene specie, waaronder mede een zeker aantal oude zesthalven, te ontvangen,, die gelden geregtelijk aan gemelden ambtenaar zijn aangeboden en vervolgens in bewarenderhand-zijn gesteld. Men hoopt uit den afloop dezer procedure te zien, of het magtwoord van eenen minister voldoende zal zijn, om naar wèlbehagen aan zekere munten haren wettigen koers te ontnemen.

SLOCHTEREN, den 23. Maart. Alhier is thans een veefonds opgerigt onder dagglooners en andere lieden van geringen stand, welke onder elkander eene maatschappij hebben gevormd en zoo de een den ander waarborgen.

Een paar voorvallen van het onverwacht sterven eener koe, aan eenen dagglooner toebehoorende, en waarbij zulke menschen dan dikwijls bijna geruïneerd worden, gaven aanleiding, dat er eenigen over begonnen te spreken, of zulk eene ramp niet veel zou kunnen gelenigd worden, indien zij op eene eenvoudige en gemakkelijke wijze hunne koeijen konden verwaarborgen, waardoor zij bij het sterven het grootste deel der waarde terug ontvingen en alzoo in staat wierden gesteld, om eene andere weer te koopen.

Dit heeft ten gevolge gehad, dat er werkelijk zulk eene vereeniging is opgerigt, waarbij de deelnemers door goede en doelmatige bepalingen aan elkander verbonden zijn, en voor eene gevoelige ramp zijn gevrijwaard.

Reeds heeft er een aantal van 23 personen hieraan deel genomen, zoodat de maatschappij kan beschouwd worden als gevestigd te zijn.

Moge het nieuwe goede elders navolging vinden!

GORINCHEM, den 26. Maart. Heden zijn de heeren *P. Welle* en *A. ten Hage*, benevens zekere *van der Linde* met hunne huisgezinnen van hier naar Rotterdam vertrokken, om zich daar in te schepen naar Noord-Amerika. Zij hadden daartoe een vaartuig afgehuurd; met hetzelve vertrok tevens een boerenhuisgezin van den Bazendijk. Die van Noordeloos, Leerdam enz., zullen, naar wij vernemen, eerst met het tweede schip, den 7. en 8. April de reis aannemen, en dus denkelijk de volgende week deze stad passeren. Het aantal landverhuizers in de vereeniging van den Wel-Eerw. heer *H. P. Scholte c. s.*, schat men op omstreeks 1000 personen.

LIENDEN. (Gelderland.) Dezer dagen is bij gelegenheid en naar aanleiding van het riolen, in de nabijheid van het landgoed Kolverscholen, een menschelijk geraamte gevonden. Het lag twee voet diep onder den bouwgrond; naast hetzelve vond men een buitengewoon lang en breed tweesnijdend slagzwaard. Daar deze voorwerpen reeds grootendeels vergaan waren, schijnen zij reeds een geruimen tijd aldaar gelegen te hebben. Men kan vele gissingen maken omtrent de redenen van dit zonderling verschijnsel, doch geene met genoegzame zekerheid. Wij verwachten nadere bijzonderheden.

ST. ANNA PAROCHIE, den 25. Maart. Heden zijn van hier een dertigtal ingezetenen naar Harlingen vertrokken, om van daar met de stoomboot naar Amsterdam en vervolgens met de spoorwagens naar Rotterdam te reizen, alwaar een schip gereed ligt om hen naar de Vereenigde Staten van Amerika over te voeren. Zij hebben het plan, het land westwaarts in te reizen en zich in den Indiana Staat in de omstreken van Lafaijette te vestigen. Zij zijn tot het besluit gekomen door de aanmoediging van *Beukema*, vroeger landbouwer in Groningerland, die voor elf jaren naar dien Staat is verhuisd en, thans in het vaderland teruggekeerd, geene ongunstige berigten uit die oorden medebrengt. Ook deze persoon vertrekt eerstdaags weder naar zijne bezittingen aldaar.

Aan het hoofd van deze landverhuizers staat vooral *Sieds Theunis Crap*, een man, die sedert langen tijd hier bekend is, als kundig in den landbouw en in de boomkweekerij. Zij gaan tot dezen stap over omdat de armoede hier meer en meer toeneemt, en voorzien, even daarom, dat zoo niet zij, althans hunne kinderen hier tot den verarmden stand zullen vervallen, waarvoor zij zich in het verre westen — niet zonder grond — zoeken te beveiligen.

Wij wachten ons wel om voetstoots ieder een aan te raden hun voorbeeld te volgen; maar wij kunnen toch in gemoede hunne redenen niet tegenspreken, dat de bestaande armoede alhier een gevolg is van de overgroote bevolking in Nederland, waardoor de daghuren worden gedrukt en somtijds tot op de helft van vroegeren tijd zijn verminderd geworden; — van overbelasting der geconsumeerd wordende levensmiddelen, waardoor de niet gezeten man veel te veel contribueert tot het onderhoud van den staat, en vooral van het mislukken van den aardappeloogst in 1845 en 1846, waardoor de prijzen der eerste levensbehoeften tot zoodanige hoogte zijn gestegen, dat de arbeidsman naauwelijks een stuk brood voor zijne kinderen kan koopen. Wanneer zij in hunne verwachtingen niet worden teleurgesteld en deze bezwaren in de Vereenigde Staten niet bestaan, dan moeten wij hun vertrek goedkeuren en toejuichen.

Zij zijn op hunne reis naar Harlingen vergezeld door onderscheidene ingezetenen, waaronder vaders, bloedverwanten en vrienden. Het spreekt van zelf, dat het afscheidnemen aandoenlijk was. De heeren *Wassenaar* en *Nicolai*, spraken hun bij de stoomboot een hartelijk *vaarwel* toe en de laatste in dichtmaat, en ook wij betuigen met hun ons leedwezen, dat *Crap* en de zijnen, benevens zijne reisgenooten ons hebben verlaten, en roepen hen met *Nicolai* welmeenend na:

« *'t Vaderland, door u verlaten*
« *Vindt ge in Indo's vrye Staten,*
« *Wenschen wy, nog beter weer.*"

— Van den Helder schrijft men van den 26. dezer: « Den 6. April aanstaande, zal er een detachement supplletie troepen van Harderwijk vertrekken, sterk 180 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den kapitein *Scheltens* van het Oost-Indische leger, vergezeld van den 2. luitenant *Niemandsverdriet* en den officier van gezondheid *Broekmeyer*, om zich te Helvoetsluis op het schip *Sara Lydia*, kapt. *van der Tak*, naar Oost-Indiën in te schepen.

— Met de begrootingswetten voor 1848 en 1849 zijn de leden in de afdeelingen nog steeds onderzoekende. Die *kostbare* stukken zijn, bij monde en handen des ministers van finantiën in de zitting van 29. December, — zeer eigenaardig voor die parlementaire manoeuvre, in den almanak, dag van den «*ongeloovige Thomas* genoemd, — aan de nationale vertegenwoordiging aangeboden geworden, tegelijk met eene schitterende lofrede op IK-zelven en den hedendaagschen (Af)God van Nederland, *Pluto*, vroeger souverein der onderwereld, mitsgaders eenige *eenden*, waaraan eene buitengemeen sterke lucht. — Of nu de kamerleden veel gewigt en geloof aan de IK-rede gehecht, dan wel, of zij, als *ongeloovige Thomassen*, het hoofd geschud hebben en door het weidsche kleed der grootspraak tot op het beeld der naakte waarheid doorgedrongen zijn, zal uit de discussiën welke eerlang over de begrootings-wetten zullen gevoerd worden, moeten blijken, gelijk mede uit de stemming daarover. Tot zoolang, neme men geduld.

— Volgens de *N. Rott. Ct.* zou de Kamer heden voor 3 à 4 weken uiteengaan. Zeker om te huis Paascheijeren te nuttigen en nieuwe krachten te verzamelen tot het paardenwerk, dat op het binnenhof te 's Hage moet verrigt worden. (*Kal.*)

— Met den Overland-post zijn berigten uit Batavia van den 31. Jan. ontvangen, welke vermelden, dat waarschijnlijk in de maand April eene tweede expeditie naar Bali zal moeten plaats hebben, aangezien de vorsten van dat eiland hunne aangegane verbindtenissen niet nakomen; ja zelfs vijandige oogmerken aan den dag beginnen te leggen.

MENGELINGEN.

Militair Sermoen.

Waarde hoorders! Als men de krijgsdienst aandachtig beschouwt,
Denkt men aan het spreekwoord: « *Alles wat blinkt, is daarom geen goud.*"

EENE MAAND VOOR PLEIZIER UIT.

—

(Vervolg van onze vorige.)

Nu hoorde men onder het gezelschap een gesmoord gelach, en om daar een einde aan te maken, vroeg Price hen allen te dineren, wat ook door allen gretig werd aangenomen.

Toen zij druk aan het smullen waren, begon Price iets te bedenken, wat hij eigenlijk al reeds voor drie jaren bedacht had, maar nooit had durven zeggen.

- Het is thans een genoegelijk tijdstip, zeide hij.

- Ja, dat moogt gij wel zeggen! klonk het antwoord als uit eenen mond.

- Maar ik wil het nog genoegelijker maken, hernam Price.

- Hoe dan! was nu de algemeene vraag.

- Ik wil het nog genoegelijker dan genoegelijk maken, vervolgde Price.

- Maar hoe dan? vroeg men weder.

- Hoe? wel genoegelijker dan genoegelijk, hervatte Price.

- Maar zeg dan toch hoe? vroeg men voor de derde maal.

- Heeren, staat op! zeide Price. Smelton en Annet vlak voor mij, en de anderen in eenen kring rondom ons; zoo!

Nu meende Harri stellig dat er een toast zou volgen, en nam van blijdschap reeds zijn glas in de hand; de overigen dachten er ook zoo over, en toch scheen alles iets meer gewigtigs aan te kondigen. Eindelijk begon Price:

- Beste Annet! gij bemint Smelton sterk, en Smelton bemint u sterk, dat is dus sterk aan alle kanten. Wat mij aangaat, ik kan u tot aandenken van dezen voor mij zoo gewigtigen dag niets beters geven, dan dat ik u met elkander verbind. Ziedaar! vervolgde hij, hunne handen in elkaâr leggende, God zegene u beiden!

Een luid «hoeree!" en «leve Smelton en Annet!" en «Mr. Price!" weêrgalmde in de eetzaal en nergens op aarde kon het vrolijker zijn dan in het huis van Price.

Ten elf ure 's avonds vroeg Smelton, die het feest allen luister scheen te willen bijzetten, of het gezelschap er geen pleizier in zou vinden, om het afsteken van een uurwerk bij te wonen. Men nam er genoegen in en begaf zich dus naar buiten, waar een aantal vuurpijlen, zwervers, zevenklappers, vuurraadjes en zwermpotten in gereedheid stonden, om den vriendenkring een frappant genoegen te geven.

Het eerst van alles stak Smelton eene menigte vuurraadjes en twee zevenklappers af; daarna zou Harri eenige vuurpijlen in de lucht doen opstijgen, maar dezelve met korte eindjes zwavelstokken willende aansteken, kwam de pijl, in de hoogte vliegende, in eene zeer onachte aanraking met de punt van Harri's middelsten vinger, en nam dat puntje tot in de wolken mede. Onze held schreeuwde als een kind, dat door de luijers heen met eene speld geprikt wordt. Zoodra Mary Vernan zijn bloed zag stroomen, vloog zij in huis en viel daar in de armen van Maronier, die haar gevolgd was, op haar gemak eens eventjes in eene alledaagsche flaauwte, terwijl Annet het op de zenuwen kreeg.

Door dit geval werd het blijspel, gelijk ligt te begrijpen is, direct in een treurspel veranderd; doch toen Harri's vinger door een allerliefst kameniertje eens heel poezelig was verbonden, werd het vuurwerk weêr voortgezet, als of er niets gebeurd was.

In het dorp zelve had echter het geweld der zevenklappers en zwervers uit alle huizen den slaap verdreven. Geheel Hampstead geraakte in opschudding, elk liep naar buiten om te zien of er nog mogelijkheid was om te ontvlugten, daar men in de stellige meening verkeerde, dat de vijand het dorp Hampstead in staat van beleg had verklaard, en thans met kanon- en snaphaanschoten de geheele bevolking van menschen en dieren, ja zelfs huizen en boomen weg wilde ruimen.

- Eindelijk - als men namelijk na een zoeken van twee minuten eindelijk kan zeggen - eindelijk, zeg ik, bemerkte men dat Price de groote rustverstoorder was. Hem alleen hadden zij de ontwaking uit de sluimering No. 2 te danken. Wel was het vuurwerk razend mooi naar hun idee, maar zulk een heidensch leven was er huns bedunkens niet bij noodig. Hoe het zij, spoedig was Smeltons meeste reisgeld bijna letterlijk door vuur verteerd, en omdat er nu niets meer te kijken viel, ging het gezelschap uiteen.

Achtste Hoofdstuk.

Een onverwacht uitstapje.

Verscheidene dagen verliepen er voor en al eer er weêr iets bijzonders plaats greep, ten minste niet zoo veel bijzonders dat het eenigzins vermeldingswaardig is, zoodat Harri tijd in overvloed had om over zijn lot na te denken. Men was eens uit visschen en eens uit jagen geweest, dat was alles.

Niet lang duurde het echter, of er deed zich iets op, waarover niemand, zelfs Price niet, die het verzon, gedacht had. Het kwam namelijk den laatstgenoemde in het hoofd, dat hij naar Londen en Birmingham moest, en, geen vriend van alleen reizen zijnde, zouden en dochter, en schoonzoon, en Harri hem op dat reisje vergezellen, ja zelfs zou Bothman mede van de partij zijn. De dag werd bepaald, en ieder verheugde zich aanvankelijk in het vooruitzigt van een reisje, dat, hoewel slechts twee of drie dagen lang, toch regt genoegelijk kon zijn.

Al ras brak de dag aan, waarop de groote toer eenen aanvang

Die spreuk is evenwel mijn tekst niet ! Neen, het lust mij uwen pruttelgeest te schetsen,
En ik doe zulks in den *derden persoon*, om uwe gevoeligheid niet al te zeer te kwetsen.
Ik zal dan van onderen op maar eens beginnen, met den soldaat;
Van de tien naauwelijks één, die tevreden is met zijn staat.
Vraagt men hun, hoe het staat met de dienst van de wachten,
Het antwoord is: «ze is druk, we hebben maar twee en drie nachten."
Vraagt men, hoeveel er gedeeld werd bij het laatste traktement,
Men antwoordt: «ja, de deeling was *acht-en-dertig* cent;
« Maar ik heb maximum of minimum korting,
« Of, daar gaat een dubbeltje af voor zoogenaamd-vrijwillige storting."
En toch is dit traktement voor de meeste nog te veel,
Want ze jagen 't in eenen aan klaren jenever door de keel.
En als men hun vraagt, hoe 't gesteld is met het eten,
Vindt men er maar weinigen, die het *goed* willen heeten:
Den eenen is het te weinig, den anderen is het te schraal,
Dit is doorgaans zoo wat de algemeene taal. —
Maken ze 't soms wat te bont, — en dat gebeurt menigvuldig —
Dan wordt er gestraft; maar zij achten zich altoos onschuldig.
't Hun naar den zin te maken lukt zelden of nooit,
Hoe men 't ook aanlegt, hoe men ook schippert en plooit. —

Van de Korporaals zal het noodeloos zijn veel te vertellen,
Daar men de meesten met de soldaten op éénę lijn kan stellen,
En is er een enkele onder, die zich meer of min gunstig onderscheidt,
Die klaagt, doorgaans, dat hij zich te lang vergeefs met bevordering heeft gevleid.

'k Zal dan overgaan, om van de onderofficieren te spreken,
Ofschoon hun stand, met dien van vele anderen vergeleken,
Wezenlijk niet kwaad is, zijn toch de meesten ontevreên;
Ze zouden allen wel wenschen den officiersrang te bekleên.
En zegt men hun, dat ze door oppassen en vlijtig studeren,
Vooral door braaf algebra en meetkunst te leeren,
Daartoe geraken kunnen, volgens een koninklijk besluit,
Dan trekken ze den neus op, en lagchen je hartelijk uit.
« Dit besluit, zeggen zij, is voor de leus slechts genomen."
Daar ze alzoo geen kans zien om ooit verder te komen,
Zien ze om naar een postje bij een spoorwegmaatschappij,
Naar het ambt van veldwachter, of van opziener der jagt en visscherij,
Of gaan zich als lakkei of als societeitsknecht verhuren,
Of wel zich in 't vak van koopman of van kroeghouder avonturen.
En zoo gaan ze voor en na weg, als hun diensttijd expireert,
Naauwelijks één van de vier, die zich reëngageert. —

Wel edel gestrenge heeren officieren, wilt het niet wraken,
Dat ik mij verstout, ook u tot het onderwerp van mijn sermoen te maken!
Ja, ik moet u zeggen, al is het met schaamte en spijt,
Dat gij, mijne kameraden, meerendeels ook pruttelaars zijt.
Ik stel u in *drie klassen*; of liever, gij steldet u zelven dus zamen,
En geef aan die klassen, met uw verlof! — politische namen:
De *regterhand*, *'t centrum milieu* of *midden*, en de *linkerzij*,
De *eerste* mannen des behouds, de *tweede* tusschensoort, de *derde* revolutionnaire partij. —

De *regterhand*, die op haren weg is staande gebleven,
Blijft met lijf en ziel aan de oude orde van zaken kleven,
Zweert bij de oude reglementen, die ineen storten als een ondermijnd gebouw,
Verrigt de kleingeestige slobkousendienst nog altoos met liefde en trouw,
Ergert zich bitterlijk over alle soort van innovatie,
Ja, misschien wel over deze mijne welgemeende boetpredicatie;
Heeft een gezworen afkeer van alle nieuwerwetsche theorie,
Vooral van *versterkingskunst*, *taktiek* en *strategie*.
En daar zij een gruwel heeft van kuiperij en vooruit te dringen,
Haat ze uit grondbeginsel alle uitverkoren gunstelingen,
Die de keten verbreken der achtbare ancienneteit
Door de plaatsen in te nemen waarmede zich anderen hadden gevleid.

Het *centrum*, gelukkig verre weg de sterkste der drie klassen,
Gaat bedaard zijnen weg met voorzigtige passen,
Let zorgvuldig op de teekenen van den tijd,
Hecht niet te sterk aan het oude, loopt met het nieuwe ook niet te wijd.
Velen zijn er echter onder, die al te dikwijls klagen
Over het weinige avancement, en vooral over *de keus* in deze dagen

Wat toch baat dat haken naar rangsverhooging, wel beschouwd?
Het vergalt ons alle genoegens, en wij worden al wachtende oud.
Een oud spreekwoord zegt (leert het vooral van buiten):
« *Men sluit zijn hart voor de rust, door het voor de eerzucht te ontsluiten.*"
Gaan wij dan gemoedelijk voort, gelaten en te vreên,
En schikken wij ons naar den loop der tijdsomstandigheên;
Schuiven wij de tragen voort, of laat ons hen zijdwaarts douwen,
Terwijl wij de voortdringers in hunne vaart trachten tegen te houen!
De *linkerzij*, die uit een oolijk soort van menschen bestaat,
Streeft naar heil en glorie voor zich zelve alleen, uit louter eigenbaat,
En zoekt langs heimelijke wegen en onnaspoorbare kronkelgangen;
Zoo het langs opene niet gelukt, de vervulling harer wenschen te erlangen.
Allerlei listen en praktijken neemt ze bij de hand:
De eene schrijft boeken of voorschriften met door hem verknoeid andermans verstand,
Schrifturen, die niet anders bevatten dan holle theoriën,
Die men gevoegelijk zou kunnen noemen: *militaire utopiën*;
Schrifturen, rijk aan woorden, waarvan de zin vaak te vergeefs wordt gezocht,
En die, als ze niet opgedrongen wierden, weldra voor scheurpapier zouden worden verkocht. (1)
Een ander zoekt door slinksche middelen aan zijne chefs te behagen:
Tracht zich in alle opzigten naar hunnen smaak, gewoonten en luimen te gedragen;
Verzaakt het karakter van zelfstandig en regtschapen man,
Om door oogendienarij te verwerven, wat hij door verdienste niet erlangen kan.
Een derde slaat den weg in om door familie-relatie
Bij gunsten uitdeelende personen te geraken in gratie;
Legt bij hen frequente visites af, en maakt zijn hof aan dochter of nicht,
En trekt zoodoende wel eens een wissel, betaalbaar op zigt.
En nog op onnoembaar menigvuldige andere wijzen
Zoeken ze zich bij de hoogheden in gunst te doen rijzen,
Al is het ook ten koste van een verdienstelijk kameraad:
Alle middelen zijn hun oorbaar, als het maar doelwaarts gaat. —
Al dit volkje heeft gewoonlijk het hoofd vol ijdele glorie;
Menigeen hunner betaalde reeds meer dan eene victorie —
Niet op het slagveld — maar op het *Kriegsspel* wel te verstaan,
Want in het *simulacre* is hun sterkte, dat ziet men in al hun daân.
Ze nemen den schijn aan van doorkneedheid in kunsten en wetenschappen,
Hebben doorgaans den mond vol technische termen, en klappen
Van *trigonometrie*, *topographie*, — en *iën* en *ieken* tot in het oneindige voort,
En velen hunner kennen te naauwernood de beteekenis van het woord;
Hebben overal den mond vooraan, en spreken over allerlei zaken,
Om hunne hooggeleerdheid aan iedereen kennelijk te maken;
Leven in de toekomst, zweven met hunne gedachten in hooger sfeer,
En zien met een oog van genadig medelijden op hunne makkers neêr;
Droomen van *keus*, achten zich *Fortunas* gunstelingen,
En gelooven, weldra ieder die vóór hun staat, te zullen verdringen,
Maar, bij al hunne schoolwetenschap en bespiegelende filozofie,
Zijn ze gewoonlijk slecht bekend met, en laauw in de diensten der kompagnie. —

Waarde hoorders! Ik heb u nu zoo wat oppervlakkig verkondigd,
Waarin gij, zoowel als ik, dagelijks struikelt en zondigt.
Ik hoop, dat mijne woorden tot uw gemoed zijn gegaan,
En beveel u, ten slotte, het volgende, bij wijze van toepassing, aan.
Gij *soldaten*, geeft mij tot verdere vermaningen geen reden;
Geeft niemand aanstoot, zijt met uwe bezoldiging te vreden,
Zoo handelt gij christelijk en naar de wet van MOZES met een,
En behartigt uwe eigene belangen, uw geluk hier beneên. —
Korporaals, zoekt vooral de waarde van uw graad te beseffen,
En u in het algemeen wat meer boven de soldaten te verheffen;
Denkt, dat je reeds op de eerste sport van de ladder staat,
Langs welke men — al is het ook langzaam — allengskens opwaarts gaat. —
Onderofficieren, toont in het dienen wat meer ambitie;
Vergelijkt uw stand met menige burgerlijke positie;
Ziet, hoe het gaat met velen uwer gewezen kameraads,
Die hun postje wel gaarne weer zouden afstaan voor eene onderofficiersplaats. —
Officieren van de *eerste* en *derde klasse*, sluit u aan aan de *tweede*,
Dat is mijne vurige en opregte gemeende bede;
Want met stilstaan of holien raakt men achter of men gaat te wijd.
En gij allen, vreest of hoopt niet meer van de *keuze*, want die raakt uit den tijd.
Een groot Vorst (2) zei eens, en had daarvoor zeker goede reden:
« *Als ik van honderd er één begunstig, maak ik negen en negentig ontevreden.*

(1) Hierop zijn eenige eervolle uitzonderingen.
(2) LODEWIJK XIV, Koning van Frankrijk.

"*En één ondankbare.*" Dit heeft onze koning ook wis reeds gemerkt,
En daarom van lieverlede, bij wijze van aftogt, de keuze tot weinigen beperkt. —
En hiermede, mijne waardsten! wensch ik u al te zamen
Veel geduld en sterkte op uw moeijelijk levenspad. Amen. —
Maart 1847. V. W. X. Y.

ADVERTENTIEN.

§ § Heden overleed plotseling, in den ouderdom van 44 jaren, de HoogWelGeboren Vrouwe *JOHANNA CATHARINA GEERTRUIDA VON MüHLEN* geboren *VAN DER SPELT.*

VLISSINGEN, den 30. Maart 1847.

BEKENDMAKING.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der stad VLISSINGEN zullen op Vrijdag den 9. April aanstaande des namiddags om 2 ure precies, ten Raadhuize dier Stad, publick en aan de meestbiedende presenteren te Verhuren:

DE JAGT, onder de Ambachts Heerlijkheden *Koudekerke*, *Bekerke* en *Krommehooke*, mitsgaders *Zoutelande* en *Weerendijke*; en zulks op de Voorwaarden, welke ter Stedelijke Griffie ter lezing liggen.

VLISSINGEN, den 29. Maart 1847.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtb.
S. VAN DER SMALME.

§ § De Stoomboot **DE SCHELDE** zal op de geannonceerde dagen en uren de vaart hervatten.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.
APRIL 1847.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag	1,	nm.	12½ ure.	Donderd.	1,	nm.	1½ ure.
Vrijdag	2,	«	1 «	Vrijdag	2,	«	2 «
Zaturdag	3,	«	1½ «	Zaturdag	3,	«	2½ «
Zondag	4,	«	2 «	Zondag	4,	«	3 «
Maandag	5,	«	3 «	Maandag	5,	«	4 «
Dingsdag	6,	«	3½ «	Dingsdag	6,	«	4½ «
Woensdag	7,	«	4½ «	Woensd.	7,	«	5½ «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. Maart. Sedert den 28. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Aeolus, J. Tarbiornen, Charleston, stukgoed; Mathilda, J. H. Trost, Twende Brudt, B. Rong, beide Denemarken, tarwe; Caroline, C. Stehr, Denemarken, rogge; Westhothian, G. Merhle, Rio Janeiro, koffij en suiker; Sylvester, J. Schultz, Odessa, lijnzaad; Arminius, J. Wiegmeijer, Clara Mathilda, H. Rosson, beide Odessa, graan; la jeune Leonie, A. H. de Vries, Havre-de-Grace, suiker; Albert, M. Davidsen, Londen, ballast; Gustaaf, J. T. Jarling, Wolgarst, tarwe; die Greeff, J. H. Schmidt, Wolgart, tarwe en rogge; Julie en Caroline, G. Lorentzen, Fonsburg, hout.

Van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Hoop, J. F. Swiers, stukgoed, Stettin; die Hoffnung, C. H. Kroman, Danmaert, Henriette, C. G. Heerman, Avontuur, beide ballast.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.
Sluiting des avonds 7 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

zou nemen. Ten zes ure in den morgen stond de reiskoets reeds voor Price's huis, en de paarden stampvoetteden van ongeduld. Het rijtuig kon slechts vier personen bevatten, dus een van de reizigers moest zich op eene andere wijze voorzien; maar ziet! daar dacht men niet aan, naast den koetsier was ook nog plaats, en dewijl Harri om verschillende geheime redenen liever buiten op, dan binnen in zat, bood hij zich aan om die plaats te vervullen, wat hem gereedelijk werd toegestaan.

Zoo reed men Hampstead door, en verder den gewonen rijweg langs. Op eenigen afstand van genoemd dorp wilde Jackson eens proberen of hij even hard kon loopen als het rijtuig rijden. Naauwelijks echter was hij den bok afgesprongen en aan het loopen begonnen, of ook de koetsier zette, uit pure aardigheid naar het scheen, de paarden duchtig aan, en bragt hen in een stevigen draf, zoodat Harri een eindweegs achter bleef, en geheel buiten adem uit al zijne magt « halt! halt!" schreeuwde, terwijl de paarden van blijdschap grinnikten, dat zij het van Harri gewonnen hadden. Eindelijk hield de koetsier op om den zonderling weder op den bok te laten klimmen. Het was een schitterenden morgenstond, en de over het land hangende daauw voorspelde, voor dien dag althans, het fraaiste weêr van de wereld.

Dit alles scheen op onzen held buitengewoon veel invloed te hebben, want zijne vrolijkheid kende geene grenzen. Wanneer zij voorbij eene boerenwoning reden, speelde hij een deuntje op een schelligsfluitje, dat hij expresselijk voor deze gelegenheid gekocht had, en eenige oogenblikken later stond hij op het punt om een buiteling over, en daarna waarschijnlijk onder de paarden te doen, doordien het voor de eerste maal was dat hij op den bok zat.

Bothman vertelde niets dan visch-anecdoten; Smelton was met Annet verdiept in overpeinzingen over hun volgend leven, en Harri plaagde den koetsier op eene verregaande wijze, door hem den naam te vragen van elk dorp, van elk vlek of gehucht, ja zelfs van elk huis en van elken boom, waar zij voorbij reden.

Onder al dat geschreeuw, en geraas, en gepraat, en getier, was men te Londen voor men er eigenlijk om dacht; alleen het geschreeuw van een varken, dat door de zeer berispelijke onvoorzigtigheid van den koetsier werd overreden, kon hen uit die mijmering wekken. Desniettemin moest ook Harri voor de onvoorzigtigheid van zijnen bokbuurman boeten, daar hij, zoowel als de koetsier, door de drijvers met stokslagen, scheldwoorden en dergelijk tuig werd begroet, en hadden de paarden, door zweepslagen daartoe aangedreven, het niet op een halven galop gezet, men zou inderdaad het vette beest hebben moeten vergoeden.

- Het is toch vreeselijk druk hier, begon Bothman, die voor de tweede maal in Londen was.

- Mij al te druk, zeide Price, ik ben liever in Hampstead dan in Londen, maar ge weet, het lieve moeten!

- Ja, dat moeten en dat geld, dat zijn een paar rare dingen, merkte Bothman aan, en wanneer men het niet had, geloof me, men zou moeten verhongeren.

- Het zou eene rare we.... hernam Price....

- Nei! viel Smelton hem in de rede, met uw permissie, schoonpapa, op een anderen keer eens over nut en kwaad van geld gepraat, kijk nu liever eens uit en zie hoe je logé het maakt.

En inderdaad had Harri onder dat gesprek aan den koetsier gevraagd om eens te mogen sturen, daar hij ook den weg wist. Dit was toegestemd, en in den beginne ging alles ook perfect, doch eenige oogenblikken later scheen hij een weinig duizelig te worden, althans stuurde hij nu hier heen en dan weder daar heen, ten gevolge waarvan het rijtuig nu aan deze, dan aan gene zijde van de straat was, en de voorbijgangers in het denkbeeld bragt dat er tegenwind woei, en er dus gelaveerd moest worden. Niemand hunner kon zich evenwel herinneren ooit gehoord te hebben, dat een rijtuig met den wind te maken heeft. Ook de koetsier zag dat het verkeerd zou gaan, en nam daarom heel wijselijk de leidsels over.

Intusschen had Smelton het fluitje gekaapt en sloofde zich zoo veel mogelijk af, om er al die melodiën op te spelen, waar Annet zoo op verzot was, en waarlijk het ging goed, ten minste toen Harri hem later met den mond fluitende accompagneerde. Zoo arriveerde het achttal — de paarden en de koetsier er onder begrepen — eindelijk in de Polandstreet voor het ouderlijke huis van Harri, waar men zoo lang zou vertoeven, tot dat Price weder van de bank terug kwam.

De oude heer Jackson had juist eene attaque van zijne beenkwaal gehad, zoodat de onverwachte gasten door hem zittende moesten verwelkomd worden.

Mejufvrouw Jackson werd dood moê van het komplimenteren en stoelen aanbieden.

- Hoe maken de heeren het? vroeg de oude heer Jackson.

- Perfect! was het fidele antwoord van Smelton en Bothman.

- En mejuffer?

- Zeer gezond, mijnheer!

- Gij zult mij ongetwijfeld de eer aandoen heden middag bij mij blijven dineren? vroeg de oude Jackson weder.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.